Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Doisprezece

Le nombre douze

Jeff Pippenger
2026-05-23

Se afirmă adesea că, dacă cinci persoane ar vedea același accident de mașină, cei cinci martori ar descrie cinci versiuni diferite ale aceleiași prăbușiri; totuși, astăzi, în perioada în care Duhul Sfânt este retras de la omenire, acei martori i-ar include fără îndoială și pe aceia care ar născoci și ar minți cu privire la ceea ce au văzut, pentru a-și susține propria concepție despre lume, crezând totodată că procedează virtuos făcând astfel. În istoria ascunsă există mai multe linii distincte ale adevărului profetic, care reprezintă diferiți martori ai acelorași evenimente. În Cuvântul lui Dumnezeu nu există niciun neadevăr, deși adesea există o interpretare omenească greșită a acelor evenimente; însă mărturiile biblice ale acestei istorii, împărțite pe drept, sunt toate în acord unele cu altele.

Petru este un simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii în istorie, iar mărturia lui reprezintă o istorie progresivă de la dezamăgirea din 18 iulie 2020 până la trezirea din 31 decembrie 2023, apoi ca unul implicat în primul test al viziunii exterioare, apoi în al doilea test al viziunii interioare, care urmează să fie urmat de testul de turnesol al mingilor de foc din Nashville, până la înălțarea steagului către neamuri.

Donald Trump se află în acea istorie ascunsă ca acela care îi stârnește pe toți globaliștii, alcătuiți din globaliștii lumii, Partidul Democrat și RINO din Partidul Republican. El împlinește caracteristicile profetice asociate cu icoana fiarei, fiind înviat din moarte politică drept al optulea, care este dintre cei șapte. El este prezent de-a lungul întregii istorii ascunse, destinat să domnească atunci când „despotismul activ” va fi impus mai întâi asupra Statelor Unite, iar după aceea asupra lumii. Protestantismul apostat, ca omolog al lui Trump în cele două coarne ale fiarei pământului, este prezent acolo în istoria Macabeilor. Diferitele manifestări ale puterii balaurului în Națiunile Unite și în Rusia dau mărturie în istorie. Papalitatea, ca tâlharii poporului tău, este acolo pentru a lega totul și a întemeia vedenia.

Petru eşti tu, dragă cititorule. Petru este un candidat să fie printre stegarul celor o sută patruzeci şi patru de mii. Petru stă în mijloc, la punctul de mijloc al mai multor linii profetice, intrând prin credinţă în Locul Preasfânt şi primind transformarea care este împlinită prin viziunea lui Hristos. Petru se află pe Muntele Schimbării la Faţă, unde urmează să fie transformat după chipul lui Hristos, în timp ce Statele Unite formează chipul fiarei.

> „Fraților, trebuie să fie mai puțin din eu și mai mult din Dumnezeu. El revendică energiile Bisericii; dar, într-o mare măsură, capacitatea poporului nostru este absorbită de lucruri nevrednice. Se acordă prea mult timp unor idei și pretenții mărunte. Dumnezeu dorește să urcăm pe munte, mai direct în prezența Sa. Intrăm într-o criză care, mai mult decât în oricare

timp de până acum de la începutul lumii, va cere consacrarea deplină a fiecăruia care a rostit Numele lui Hristos. Lucrarea lui Dumnezeu cere tot ceea ce suntem. Dar poporul nostru nu va face niciodată această consacrare până când inimile lui nu vor fi schimbate. Ei au nevoie de convertire tot atât de mult cum a avut și Petru. Când vor fi astfel înviorați, Hristos le poate spune: «Întărește pe frații tăi», «Paște oile Mele», «Paște mielușeii Mei».“

„Când puterea divină este unită cu efortul omenesc, lucrarea se va răspândi ca focul în mirişte. Dumnezeu va folosi mijloace a căror origine omul nu va fi în stare s-o discearnă; îngerii vor face o lucrare pe care oamenii ar fi putut avea binecuvântarea de a o împlini, dacă n-ar fi neglijat să răspundă cerințelor lui Dumnezeu. Lucrarea este acum pusă înaintea omului. O va primi el? În vremea de față sunt multe uși descuiate și larg deschise înaintea lucrătorilor. Vor intra ei pe aceste uși? Cine este gata, la chemarea Stăpânului, să spună: «Iată-mă, Doamne, trimite-mă»? Strigătul macedonean vine la noi în apeluri pline de jale din toate părțile lumii: «Treci și ajută-ne.»” Review and Herald, 15 decembrie 1885.

Trebuie să venim la munte și să fim convertiți, așa cum a fost Petru, iar când vom face aceasta, vom fi curățiți, așa cum a fost Isaia. Curățirea este înfățișată ca fiind împlinită atunci când puterea divină este unită cu efortul omenesc. Chemarea macedoneană apare în istoria ascunsă a versetului patruzeci.

„A venit timpul să se depună eforturi hotărâte în orașele noastre. Citiți Luca 21. Aceasta este solia pentru timpul de față și ea este scrisă pentru această generație a sfârșitului. Nu trebuie să îngăduim ca nimic să se interpună între noi și lucrarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o s-o facem. Trebuie depuse eforturi deosebite pentru a aduce adevărul înaintea celor din orașe.

„Să nu se piardă niciun timp în a-i critica pe alții. Orice ceartă trebuie să înceteze. Trebuie să ne iubim ca frații. Să ne suim pe munte cu Dumnezeu, pentru ca să ne întoarcem având asupra noastră reflectarea slavei lui Dumnezeu. Singurul loc unde o putem dobândi este pe munte cu Dumnezeu. Este o lucrare de făcut în studierea Cuvântului Domnului, așa cum este descoperit în Legea Sa. A fost multă citire superficială, dar cât de mult studiu adevărat a fost? Hristos a trăit printre oameni și a propovăduit în lume chiar preceptele acelei Legi.”

„Lucrarea va fi în curând scurtată în dreptate. Trebuie să devenim mai stăruitori și mai evlavioși în eforturile noastre de a o duce înainte până la împlinirea ei deplină. A sosit timpul când nu trebuie doar să fim activi, ci trebuie să ne concentrăm această activitate astfel încât să-și atingă ținta. Dacă am petrece mai mult timp pe munte cu Dumnezeu, lucrarea noastră ar fi mai eficientă.″

„În predicarea noastră trebuie să vină o putere mai convingătoare. Sabia Duhului trebuie să fie ascuțită din nou și trimisă înainte cu putere. Ne vom dedica acestei lucrări ca niște oameni care au înaintea lor toate realitățile veșniciei? Dorim ca puterea Duhului Sfânt să înainteze și să desăvârșească lucrarea lui Dumnezeu pe pământ.” Australian Union Conference Recorder, 1 octombrie 1906.

Este pe munte, care este de asemenea Locul Preasfânt, unde Divinitatea este unită cu umanitatea noastră, iar Luca 21 este solia pentru generația finală, care trebuie să dea avertizarea finală

cetăților. Avertizarea către cetăți este o lucrare pe care îngerii o vor împlini dacă noi refuzăm să venim la munte și să fim transformați după chipul Său. Lucrarea este pentru cetăți, căci ultima generație trăiește într-o perioadă în care „mii de cetăți” urmează să fie nimicite. Perioada profetică a distrugerii cetăților începe cu mingile de foc din Nashville, iar lucrarea de avertizare începe acolo, iar această lucrare este identificată în Luca 21. De-a lungul anilor am arătat în repetate rânduri că Luca 21 este o avertizare cu privire la Islamul celei de-a treia vai.

În Luca 21, Isus a trasat istoria începând cu lepădarea vechiului Israel ca popor ales al lui Dumnezeu, continuând până la sfârșitul Evului Întunecat al persecuției papale, iar apoi până la semnele care au introdus istoria millerită. Istoria millerită ilustrează istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

> Și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși robi în toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de către neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor. Și vor fi semne în soare, în lună și în stele; iar pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, în nedumerire; marea și valurile vuind; inimile oamenilor vor slăbi de frică și de așteptarea celor ce vor veni peste pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Și atunci Îl vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și mare slavă. Luca 21:24–27.

Ioan, în capitolul unsprezece al Apocalipsei, arată că cei 1.260 de ani ai domniei papale au fost dați profetic „neamurilor”, iar Luca arată că, în 1798, vremea neamurilor s-a împlinit. Apoi Hristos a vorbit despre semnele din soare, lună și stele care marchează mișcarea millerită, încheind cu „strâmtorare printre neamuri, în nedumerire; marea și valurile urlând; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea celor ce vor veni peste pământ.” „Strâmtorarea neamurilor” din Luca este „mânia neamurilor” din Apocalipsa.

> Și neamurile s-au mâniat, și a venit mânia Ta, și vremea morților, ca să fie judecați, și să dai răsplată robilor Tăi proroci, și sfinților, și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari; și să-i prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul. Apocalipsa 11:18.

„Mânia” lui Dumnezeu se manifestă în cele șapte plăgi de pe urmă și începe atunci când Mihail Se ridică și timpul de probă al omului se încheie. Înfuriarea neamurilor este o perioadă care conduce la încheierea timpului de probă. Înfuriarea neamurilor a început la 11 septembrie, când islamul celei de-a treia vai a sosit, marcând astfel sosirea ploii târzii.

> „Am văzut că mânia neamurilor, mânia lui Dumnezeu și vremea judecării morților erau separate și distincte, una urmând după alta; de asemenea, că Mihail nu Se ridicase încă și că timpul de strâmtorare, cum n-a mai fost niciodată, nu începuse încă. Neamurile se mânie acum, dar, când Marele nostru Preot Își va fi încheiat lucrarea în sanctuar, Se va ridica, va îmbrăca veșmintele răzbunării, și atunci cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate.”
>
> „Am văzut că cei patru îngeri vor ține cele patru vânturi până când lucrarea lui Isus va fi încheiată în sanctuar, iar apoi vor veni cele șapte plăgi de pe urmă.” Scrieri timpurii, 36.

În istoria millerită, mânierea neamurilor, sau, așa cum consemnează Luca, „strâmtorarea neamurilor”, a fost împlinită prin islam.

„În anul 1838, Turcia a fost implicată în război cu Egiptul. Egiptenii păreau pe cale să răstoarne puterea turcească. Pentru a împiedica acest lucru, cele patru mari puteri ale Europei — Anglia, Rusia, Austria și Prusia — au intervenit pentru a susține guvernul turc.” Uriah Smith, Synopsis of Present Truth, 218.

În 1838, așa-numita „chestiune orientală” zguduia neamurile, iar „chestiunea orientală” era Islamul, vântul de răsărit biblic. Istoria millerită a văzut neamurile zguduite de Islam, iar apoi Domnul a venit pe nori în Locul Preasfânt, prefigurând astfel vremea când Domnul va veni pe nori la cea de-a Doua Sa Venire. Înainte de venirea Sa pe nori, Islamul aduce strâmtorare asupra neamurilor, iar acesta este mesajul pe care Petru îl primește spre a-l proclama cetăților înainte de distrugerea „miilor de cetăți”. Perioada distrugerii cetăților începe cu mingile de foc ale Nashville-ului.

„O, de ar avea poporul lui Dumnezeu simțul nimicirii iminente a mii de cetăți, acum aproape cu totul date idolatriei! Dar mulți dintre aceia care ar trebui să vestească adevărul își acuză și își osândesc frații. Când puterea convertitoare a lui Dumnezeu va veni asupra minților, va avea loc o schimbare hotărâtă. Oamenii nu vor mai avea nicio înclinație de a critica și de a dărâma. Ei nu vor sta într-o poziție care împiedică lumina să strălucească spre lume. Critica lor, învinuirile lor, vor înceta. Puterile vrăjmașului se adună pentru luptă. Înaintea noastră stau conflicte aspre. Strângeți-vă laolaltă, frații și surorile mele, strângeți-vă laolaltă. Legați-vă de Hristos. «Nu ziceți: Uneltire!... și nu vă temeți de ceea ce se teme poporul acesta, nici nu vă înspăimântați. Pe Domnul oștirilor, pe El să-L sfințiți; de El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și El va fi un locaș sfânt; dar și o piatră de poticnire și o stâncă de cădere pentru amândouă casele lui Israel, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului. Mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea și vor fi zdrobiți; vor fi prinși în laț și vor fi capturați.»

„Lumea este un teatru. Actorii, locuitorii ei, se pregătesc să-și joace rolul în ultima mare dramă. Dumnezeu este pierdut din vedere. Printre marile mase ale omenirii nu există unitate, decât atunci când oamenii se confederează pentru a-și împlini scopurile lor egoiste. Dumnezeu privește. Planurile Sale cu privire la supușii Săi răzvrătiți se vor împlini. Lumea nu a fost dată în mâinile oamenilor, deși Dumnezeu îngăduie pentru o vreme ca elementele de confuzie și dezordine să stăpânească. O putere de jos lucrează pentru a aduce ultimele mari scene ale dramei,—Satana venind ca Hristos și lucrând cu toată amăgirea nelegiuirii în cei care se leagă unii cu alții în societăți secrete. Cei care se lasă pradă patimii de a se confedera împlinesc planurile vrăjmașului. Cauza va fi urmată de efect.”

„Nelegiuirea aproape că și-a atins limita. Confuzia umple lumea, iar o mare groază urmează curând să vină asupra oamenilor. Sfârșitul este foarte aproape. Noi, cei care cunoaștem adevărul, ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce urmează în curând să izbucnească asupra lumii ca o surpriză copleșitoare.” Review and Herald, 10 septembrie 1903.

„Elementele de confuzie și dezordine” sunt fabricate ca rod al sistemului pe care Sora White îl identifică drept „educație superioară”, pe care tot ea îl identifică și drept „taina fărădelegii”. Templul Parthenon din Nashville este simbolul educației false care produce acum „confuzia și dezordinea” ce „stăpânesc pentru o vreme”. Bilele de foc asupra Nashville-ului sunt aduse de islam

și ele reprezintă judecata lui Dumnezeu asupra „pomului cunoștinței binelui și răului”. Când Nashville este lovit, începe scurta perioadă a proclamării strigătului de la miezul nopții și aceasta duce la legea duminicală, unde „confederația” rea din Isaia își face mișcarea finală, pe măsură ce lumea este silită să accepte guvernarea mondială unică identificată ca chipul fiarei în Apocalipsa treisprezece. Identificarea de către Isaia a confederației rele se aliniază cu sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii.

> Nu spuneți: „O uneltire!”, despre tot ceea ce poporul acesta va numi: „O uneltire!”; și nu vă temeți de ceea ce se tem ei și nu vă înspăimântați. Sfințiți-L pe Domnul oștirilor Însuși; El să fie temerea voastră și El să fie înfricoșarea voastră. Și El va fi un locaș sfânt; dar și o piatră de poticnire și o stâncă de cădere pentru amândouă casele lui Israel, o cursă și un laț pentru locuitorii Ierusalimului. Mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea, vor fi zdrobiți, vor fi prinși în laț și vor fi capturați.
>
> Leagă mărturia, pecetluiește legea între ucenicii mei. Și eu voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde fața de casa lui Iacov, și Îl voi căuta. Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem semne și minuni în Israel din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului. Și când vă vor zice: „Căutați la cei ce cheamă duhurile morților și la ghicitorii care șoptesc și mormăie”, nu trebuie oare un popor să caute la Dumnezeul său? Pentru cei vii, să întrebe pe cei morți? La lege și la mărturie! Dacă nu vorbesc potrivit cu acest cuvânt, este pentru că nu este lumină în ei. Isaia 8:12–20.

Pasajul din Sora White arată că o perioadă de „confuzie și dezordine” duce la „venirea lui Satana ca Hristos”. Satana apare uzurpând identitatea lui Hristos în timpul legii duminicale.

> „Prin decretul care impune instituția Papalității, în violare a legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va desprinde pe deplin de neprihănire. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie pentru a apuca mâna puterii romane, când își va întinde mâna peste abis pentru a-și strânge mâinile cu Spiritismul, când, sub influența acestei întreite uniri, țara noastră va lepăda orice principiu al Constituției sale ca guvernământ protestant și republican și va lua măsuri pentru propagarea falsităților și amăgirilor papale, atunci vom putea ști că a sosit timpul lucrării minunate a lui Satana și că sfârșitul este aproape.” Testimonies, volumul 5, 451.

ฤดูกาลแห่ง “ความสับสนและความระสำระสาย” เกิดขึ้นในช่วงเวลาก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์ทันทีทีก่อนกฎหมายวันอาทิตย์
ในช่วงเวลาซึ่งมีแบบอย่างโดยการประชุมค่ายทีเอ็กซีเตอร์และสิบวันในห้องชั้นบนก่อนวันเพ็นเทคอสต์
ชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนจะต้อง “เข้ามาใกล้ชิดกัน พี่น้องชายหญิงของข้าพเจ้า … ผูกพันไว้กับพระคริสต์”
การประทับตราเกิดขึ้นก่อนกฎหมายวันอาทิตย์
และในประวัติศาสตร์ช่วงนั้นเองที่สมาพันธ์ชั่วร้ายเริ่มงานสุดท้ายของตนในการสถาปนารัฐบาลโลกหนึ่งเดียว

În vremea sigilării, Hristos va fi un sanctuar pentru cei neprihăniți, dar o piatră de poticnire pentru cei răi. El va fi „un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului”, care sunt cei „mulți” ce cad, dar pentru cei puțini care sunt sigilați, „El” va fi „frica” lor.

„Frica” de Dumnezeu este ceea ce i-a lipsit Evei, iar cei care se tem de Dumnezeu au un alt fel de frică decât frica adusă asupra celor mulți care se poticnesc. Cele două feluri de frică îi marchează

pe cei care trec și pe cei care nu trec prin procesul de încercare. Cei care trec sunt sigilați; cei care nu trec sunt reprezentați de numărul cinci, căci ei „se vor poticni, vor cădea, vor fi zdrobiți, prinși în laț și capturați”. Timpul sigilării, reprezentat ca având loc înainte de legea duminicală, când există o perioadă de confuzie și dezordine, este timpul în care se împlinește parabola celor zece fecioare.

Puținii care sunt pecetluiți, în contrast cu cei mulți care se poticnesc, sunt aceia care „așteaptă” pe Domnul, identificând astfel fecioarele înțelepte care „au așteptat”. Există, de asemenea, o așteptare profetică sfințită și una nesfințită în cadrul celor două categorii de fecioare, care corespunde celor două tipuri de frică.

> „Pe când mirele zăbovea, toate au ațipit și au adormit.” Prin zăbovirea mirelui este reprezentată trecerea timpului în care Domnul era așteptat, dezamăgirea și aparenta întârziere. În acest timp de nesiguranță, interesul celor superficiali și cu inima împărțită a început curând să șovăie, iar eforturile lor să slăbească; însă aceia a căror credință se întemeia pe o cunoaștere personală a Bibliei aveau o stâncă sub picioarele lor, pe care valurile dezamăgirii nu o puteau spăla. „Toate au ațipit și au adormit”; o clasă, în nepăsare și părăsire a credinței lor, cealaltă clasă, așteptând cu răbdare până când urma să fie dată o lumină mai clară. Totuși, în noaptea încercării, cei din urmă păreau să-și piardă, într-o anumită măsură, zelul și devoțiunea. Cei cu inima împărțită și superficiali nu se mai puteau sprijini pe credința fraților lor. Fiecare trebuie să stea sau să cadă pentru sine însuși.” Tragedia veacurilor, 395.

Cei care aşteaptă într-un chip sfințit trebuie să fie „semne și minuni”, fiind înălțați ca un steag pentru lume la duminica legii, când chestiunea pomului cunoștinței binelui și răului reprezintă cunoștința „celor ce întreabă duhurile morților și pe vrăjitori, care șoptesc și mormăie” și cunoștința identificată prin „la lege și la mărturie”. Este aceeași probă cum a fost pentru Eva și Adam. Primim noi o educație în care adevărul este amestecat și contopit cu rătăcirea, sau stăm noi pe un „așa zice Domnul”, căci dacă nu vorbesc potrivit acestui Cuvânt, este pentru că nu este lumină în ei. Educația adevărată și cea falsă constituie o linie principală de adevăr în marea luptă dintre Hristos și Satana. Nashville este simbolul răzvrătirii împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, tot atât de sigur cum Sodoma este un simbol al desfrânării, după cum New York este un simbol al puterii economice a Statelor Unite, iar Pentagonul este un simbol al puterii sale militare.

Peter stă pe pragul mingilor de foc ale Nashville-ului, la Panium și pe munte, ceea ce reprezintă testul templului. El recunoaște că adventismul de ziua a șaptea laodicean este pe punctul de a fi mustrat și făcut de rușine când vor cădea mingile de foc și că Nashville-ul, Statele Unite și lumea trebuie avertizate. Solia Islamului îi confirmă pe soli, întocmai cum focul care a căzut la Carmel a confirmat că Ilie era adevăratul proroc. Totuși, avertizarea către Nashville nu este pur și simplu Islamul celei de-a treia vai, cu atât mai puțin ce tip de arme sunt folosite în atacul-surpriză. Solia de avertizare trebuie să identifice de ce i se îngăduie Islamului să aducă judecata, o judecată care începe o perioadă în care mii de orașe sunt distruse. Faptul de a identifica dinainte că Islamul va produce un atac-surpriză asupra Nashville-ului îi va valida pe soli, dar este o avertizare incompletă dacă aceasta este tot ceea ce face.

Bilele de foc din Nashville sunt o judecată a lui Dumnezeu care marchează începutul unei perioade scurte ce se încheie la legea duminicală, care, asemenea începutului perioadei, este de asemenea o judecată a lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a spus dinainte lui Adam și Evei care era testul și care aveau să fie consecințele dacă aveau să nu treacă testul. Sora White identifică importanța faptului de a putea raționa „de la cauză la efect”, iar Biblia arată că un „blestem” fără o „cauză” nu va veni.

> Ca pasărea care rătăcește și ca rândunica în zbor, tot astfel blestemul fără pricină nu va veni. Proverbe 26:2.

Bilele de foc ale Nashville-ului sunt „efectul” și „blestemul” care vine. Mesajul de avertizare trebuie să includă și „cauza”. Mesajul profetului Iona nu a fost doar o identificare a distrugerii care urma să vină în patruzeci de zile, ci a produs o redeșteptare și o reformă de la împărat până în rândul întregii populații. Ceea ce s-a văzut a fost că împăratul și poporul său s-au întors de la căile lor rele. Iona le spusese despre distrugerea care urma să vină și le spusese că aceasta venea din pricina stilului lor de viață nelegiuit și rău.

> Căci vestea a ajuns la împăratul Ninivei, și el s-a ridicat de pe tronul său, și și-a lepădat mantia de pe el, s-a acoperit cu sac și a șezut în cenușă. Și a poruncit să se vestească și să se publice în Ninive, prin hotărârea împăratului și a mai-marilor săi, zicând: Nici om, nici dobitoc, nici cireadă, nici turmă să nu guste nimic; să nu pască și să nu bea apă. Ci omul și dobitocul să se acopere cu sac și să strige cu putere către Dumnezeu; da, fiecare să se întoarcă de la calea lui rea și de la silnicia care este în mâinile lor. Iona 3:6–8.

Islamul este o putere-trâmbiță, iar cele șapte trâmbițe din Apocalipsa opt până la unsprezece, precum și capitolul șaisprezece, posedă caracteristici profetice specifice. Primele patru trâmbițe au fost judecăți asupra Romei imperiale pentru promulgarea primei legi duminicale în 321. Următoarele două trâmbițe au fost judecăți asupra Romei papale pentru promulgarea unei legi duminicale în 538. Cele șapte trâmbițe din Apocalipsa opt până la unsprezece prefigurează cele șapte plăgi de pe urmă din Apocalipsa șaisprezece, care reprezintă judecata lui Dumnezeu asupra omenirii pentru impunerea duminicii.

រូបសារព្រមាននៅ Nashville ត្រូវតែសម្គាល់ជំហានដានដលែនាំទៅដល់ចុងបាប់ចុងអោទិត្យ
ហើយដោយផ្ទុអកែលើសកុខីភាពទំនាយ ការជំនុំជម្រះកើតឡើងបន្ទាប់
មិនមនែមុនហតេុដមែឡើយ។
ការជំនុំជម្រះគឺជាលទ្ធផលនការអនុវត្តបង្ខំចុងអោទិត្យ។
សាកុសីប្រាំនាក់នប្រេវត្តិសាស្ត្រលាក់កំបាំងនខែទីសសៃិប ដលែយើងកំពុងពិចារណា
ផ្ទុត់សកុខីភាពខុសៗគ្នា ប៉ុន្តមិនដូចសាកុសីមនុស្សទេ
ខ្សទ៉ំនាយទាំងអស់រួមបញ្ចូលគ្នាជាធាតុតមែួយ។
ការកំណត់សម្គាល់ជំហានដាននចេ្ចបាប់ចុងអោទិត្យចុងក្រោយបំផុតនៅសហរដ្ឋអាមរិក
សម្រចេហ�០ពលេដលែ Peter ផ្ទុសំរួមសកុខីភាពរបស់ Donald Trump
ដមែ្បីពន្យល់អំពីផលប៉ះពាល់នគ្រែាប់ភ្លើងនៅ Nashville។

Avertizarea adresată lumii prin Nashville este că Dumnezeu începe în acel moment judecata Sa finală asupra oamenilor și națiunilor. Atunci începe o perioadă de distrugere a cetăților și conduce repede la legea duminicală, în care apostazia națională este urmată de ruină națională. Apoi Satana

vine pentru a-L personifica pe Hristos, iar confederația cea rea este întemeiată când cei zece împărați se învoiesc să-și dea împărăția tâlharilor poporului tău, care adeveresc vedenia. Avertizarea Nashville este reprezentată de istoria care precedă Nashville, așa cum este reprezentată de Donald Trump, care formează o icoană fiarei. Solia lui Trump este trâmbița de avertizare care precedă mingile de foc ale Nashville-ului.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.